

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — թիվ տասնյոթ

144,000-ի վերջնական մադումը. Գազանի պատկերի մարգարեական փորձությունը

Jeff Pippenger

2024-09-24

Նրանք, ովքեր կոչված են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում, այժմ գտնվում են իրենց վերջնական մադման գործընթացում, և այդ գործընթացը փորձության գործընթաց է, որը հիմնված է գազանի պատկերի կազմավորման վրա: Փորձության գործընթացը սկսվում է Աստծո տնից, որովհետև դատաստանը միշտ սկսվում է Աստծո տնից, և ապա Աստծո մյուս հոտը բախվում է նույնանման փորձության գործընթացին: Թերևս գազանի պատկերի կազմավորման ամենանշանակալից և կարևոր մարգարեական հատկանիշն այն է, որ այն տեղի է ունենում երկու անգամ՝ նախ Միացյալ Նահանգներում, ապա աշխարհի մնացած մասում: Մարգարեապես սա նշանակում է, որ աշխարհում գազանի պատկերը գազանի պատկերի վերջնական դրսևորումն է, և հետևաբար գազանի պատկերի ցանկացած նախատիպավորում, որ եղել է նախքան աշխարհում գազանի պատկերի հայտնվելը, պարզապես այն ստվերն էր, որը նախապատկերում էր բուն էությունը:

Դատաստանը սկսվեց Աստծո տան վրա 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ թվականը նախատիպվել էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ով, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը վար իջավ՝ իր ձեռքում բաց փոքրիկ գիրքը: Երբ տասներորդ գլխի հրեշտակը վար իջավ, նա հայտարարեց, որ բողոքականության դատաստանն այն ժամանակ արդեն ընթացքի մեջ էր: Ում Աստված դատում է, նրան նախապես նախազգուշացնում է, և Միլլերի ժամանակի որոշման մեթոդաբանության հաստատումը հավելյալ կշիռ տվեց նրա հաշվարկներին՝ կապված Երկրորդ գալստյան դատաստանի հետ: Բողոքականների փորձությունը սկսվել էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից, և 1844 թվականին բողոքականները դարձել էին Հոռմի դուստրերը: 1840-ից 1844 թվականների ժամանակահատվածը նախատիպում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքն ընկած ժամանակահատվածը:

Այդ երկու ժամանակաշրջանները ներկայացված էին նաև Հիսուսի մկրտությունից, երբ Սուրբ Հոգին իջավ, մինչև խաչը: Այդ երեք ժամանակաշրջանները բոլորը նախատիպորեն ներկայացված էին այն հարյուր քսան տարիներով, որոնք տրված էին ջրհեղեղից առաջվա աշխարհին՝ դեպի ջրհեղեղը առաջնորդելով: Միշտ կա մի նախազգուշացման լուր, որը բնորոշում է տվյալ պատմության դատաստանը: Կան սրբազան պատմություններ, որոնք նույնպես վերաբերում են վերջին օրերի այս առանձնահատուկ ժամանակաշրջանին:

Նոյը քարոզեց հարյուր քսան տարի, ապա վրա հասավ ջրհեղեղի դատաստանը: Քրիստոսը քարոզեց հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, ապա վրա հասավ խաչի

դատաստանը: Հովհաննես Մկրտչի նախազգուշացման պատգամը զորացվեց Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, և ապա Հիսուսը քառասուն օրով տարվեց անապատ: Այդ քառասուն օրերը, ինչպես նաև քառասուն օրերի ավարտին հաջորդած երեք փորձությունները, սովորեցնում են, որ երբ պատգամը զորացվում է, ինչպես նշանավորվում է սուրբ խորհրդանիշի իջմամբ, ինչպես օրինակ՝ Սուրբ Հոգին Նրա մկրտության ժամանակ, և Հայտնության տասներորդ և տասնութերորդ գլուխների երկու հրեշտակների իջմամբ, փորձության մի ընթացք արդեն սկսված է: Երբ աստվածային խորհրդանիշը իջնում է, դատաստանի պատգամը, որ հռչակվում է նրանց, ովքեր այդ ժամանակ դատաստանի առարկան են, զորացվում է, և այն առանձնահատուկ խումբը, որ դատվում է, այնժամ գտնվում է մի որոշակի ժամանակաշրջանի մեջ, որը ավարտվում է միայն նրանց փորձաշրջանի փակվելով:

Հիսուսի գիծը վկայության երկու ժամանակաշրջան է նույնականացնում: Առաջինը Նրա անձնական վկայությունն էր՝ հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, ապա՝ Նրա վկայությունը Իր աշակերտների ներկայությամբ ևս հազար երկու հարյուր վաթսուն օր, մինչև Ստեփանոսի քարկոծվելը:

«Ապա,— ասաց հրեշտակը,— «Նա ուխտը պիտի հաստատի շատերի հետ մեկ շաբաթով [յոթ տարի]»: Փրկչի՝ Իր ծառայությունը սկսելուց հետո յոթ տարի ավետարանը պետք է քարոզվեր հատկապես հրեաներին՝ երեքուկես տարի անձամբ Քրիստոսի կողմից, և ապա՝ առաքյալների կողմից: «Շաբաթվա կեսին Նա պիտի դադարեցնի զոհը և ընծան»: Դանիել 9:27: Ք. հ. 31 թվականի գարնանը Քրիստոսը ճշմարիտ զոհը, մատուցվեց Գողգոթայում: Այն ժամանակ տաճարի վարագույրը վերից վար պատռվեց երկու մասի՝ ցույց տալով, որ զոհաբերական ծառայության սրբությունն ու նշանակությունը վերացել էին: Եկել էր ժամանակը, որ երկրային զոհն ու ընծան դադարեին:

«Մեկ շաբաթը՝ յոթ տարին, ավարտվեց մ.թ. 34 թվականին: Այնուհետև Ստեփանոսի քարկոծմամբ հրեաները վերջնականապես կնքեցին ավետարանի իրենց մերժումը. և հալածանքի պատճառով ցրված աշակերտները «շրջում էին ամեն տեղ և քարոզում խոսքը» (Գործք 8:4), իսկ կարճ ժամանակ անց հալածիչ Սավուղը դարձի եկավ և դարձավ Պողոս՝ հեթանոսների առաքյալը»: The Desire of Ages, 233.

Նոյի, Քրիստոսի, միլլերականների և հարյուր քառասունչորս հազարի գիծը բոլորն էլ վկայություն են տալիս ժամանակի մի ժամանակահատվածի մասին, երբ որոշակի թիրախային լսարան փորձության է ենթարկվում նախազգուշացնող պատգամի միջոցով: Պատգամի զորացումն է նշանավորում փորձության մի ժամանակահատվածի սկիզբը, որը, իր հերթին, ավարտվում է այդ թիրախային լսարանի շնորհի ժամանակի փակմամբ: Հիսուսի մարգարեական գծով առանձնացվում են վկայության երկու ժամանակահատվածներ: Վկայության այդ երկու ժամանակահատվածները նախատիպավորում են այն երկու նախազգուշացնող պատգամները, որոնք ներկայացված են այն հրեշտակով, որ իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին՝ կատարելով Հայտնություն 18:1–3-ը, և որին ապա հետևեց տասնութերորդ գլխի չորրորդ և հաջորդ համարների երկրորդ ձայնը:

«Այսպես, աշխարհի նախազգուշացման վերջին գործում եկեղեցիներին ուղղված երկու հստակ կոչեր են արվում: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց»: Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի բարձրաձայն աղաղակում երկնքից մի ձայն է լսվում, որ ասում է. «Դ՞ուրս եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ»»: Review and Herald, December 6, 1892.

Առաջին ժամանակահատվածը այն դատաստանն է, որ սկսվում է Աստծո տնից, և ապա շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ դատաստանի երկրորդ ժամանակահատվածը սկսվում է Բաբելոնից դուրս գալու նախազգուշացմամբ: Քրիստոսի ուղին՝ Նրա մկրտությունից մինչև խաչը, ներկայացնում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը եղած ժամանակահատվածը, իսկ Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքից մինչև այն պահը, երբ յուրաքանչյուր ազգ հարկադրված կլինի ընդունելու կիրակին որպես Համաշխարհային Երկրպագության Օր, եղած ժամանակահատվածն այն ժամանակահատվածն է, որ ավարտվում է այն պահին, երբ վերջին իսկ ազգը հնազանդվում է:

Այս ժամանակաշրջանը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքով և ավարտվում է այն ժամանակ, երբ վերջին ազգը խոնարհվում է պապական իշխանության առաջ: Երկրորդ ժամանակաշրջանի սկիզբը նշանավորում է առաջին ժամանակաշրջանի ավարտը, և երկուսն էլ ունեն կիրակնօրյա օրենքներ, որոնք նախապես տիպաբանորեն ներկայացվել էին Հռոմի վկայության մեջ: Առաջին կիրակնօրյա օրենքը՝ 321 թվականին, հաստատվեց հեթանոսական Հռոմի իշխանության միջոցով: Այն կիրակնօրյա օրենքը, որ հաստատվեց պապական եկեղեցու իշխանության միջոցով, ներկայացվում է 538 թվականով: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը 321-ն է, իսկ վերջին ազգի վրա պարտադրված կիրակնօրյա օրենքը՝ 538-ը: Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը նշանավորում է այն նախազգուշացման պատգամի գալուստը, որն ապա հռչակվում է այն դրոշի կողմից, որ կազմված էր Բարայելի վտարանդիներից:

Այդ ճանապարհային նշանը 321 թվականն է, և այն նշում է կիրակիի հարցի վերաբերյալ յուրաքանչյուր ազգի փորձության ժամանակաշրջանի սկիզբը: Այդ ժամանակաշրջանն ավարտվում է, երբ վերջին ազգն էլ խոնարհվում է Հռոմի առաջ, և այդ իրադարձությունը նախապատկերված էր 538 թվականի ճանապարհային նշանով: 321-ից մինչև 538 թվականների ժամանակաշրջանը նախապատկերված էր խաչից մինչև Ստեփանոսի քարկոծությունը ընկած ժամանակաշրջանով: Երբ Ստեփանոսին քարկոծում էին, նա տեսավ Քրիստոսին՝ կանգնած երկնային սրբարանում, ինչը նախապատկերում է այն պահը, երբ Միքայելը վեր է կենում մարդկային փորձաշրջանի ավարտին:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նշանավորում է տասնութերորդ գլխի առաջին երեք համարների նախազգուշացման գալուստը, և այն նշանավորվեց մարգարետուհի Էլեն Ուայթի կողմից հռչակված կանխասացությամբ, ով ասել էր, որ երբ Նյու Յորք քաղաքի

մեծ շենքերը կործանվեն Աստծուց եկած մի հպումով, այդ նույն երեք համարները կկատարվեն: Այն նաև նշանավորվեց Patriot Act-ով, որը նշան էր նրանց համար, ովքեր պատրաստ էին տեսնելու, որ անգլիական իրավունքի այն սկզբունքը, ըստ որի մարդը անմեղ է, մինչև նրա մեղավորությունն ապացուցվի, մի կողմ դրվեց հռոմեական իրավունքի համար, որը դավանում է, թե մարդը մեղավոր է, մինչև իր անմեղությունն ապացուցվի:

Patriot Act-ը նշանավորեց Լաոդիկյան Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի համար դատաստանի սկիզբը: Այդ ժամանակաշրջանն ավարտվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի հաստատմամբ: Այն Լաոդիկյան Յոթերորդ օրվա ադվենտիստները, որոնք հաջողությամբ անցնում են այդ մաղման ժամանակաշրջանի միջով, ապա պիտի հռչակեն տասնութերորդ գլխի չորրորդ համարի նախազգուշական պատգամը, որը ավարտվում է Հռոմին խոնարհվող վերջին ազգով: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքով և ավարտվում է վերջնական կիրակնօրյա օրենքով:

Եթե սխալ հասկանանք այն փաստը, որ գազանին առնչվող երկու պատկերներ կան, որոնք հաստատվում են ավելի քան երկու վկաներով, ապա սխալ կհասկանանք այն գործը, որ ներկայացված է Հայտնության տասնութերորդ գլխի առաջին երեք համարներում և որը սկսվել է 2001 թվականին, ինչպես նաև այն գործը, որ սկսվում է տասնութերորդ գլխի չորրորդ համարում:

Երբ մենք գործածում ենք Քույր Ուայթի ուղիղ նույնականացումը Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի իջնելու վերաբերյալ 1888 թվականին, և նրա կողմից նույն հրեշտակին ապառնի ժամանակով ներկայացնելը, տեսնում ենք, որ 1888 թվականը նախակերպում է 2001 թվականը: Հայտնության այն հրեշտակը, որ իր փառքով լուսավորում է երկիրը, իջավ 1888 թվականին Մինեապոլիսի ժողովների ժամանակ, և նույնը կրկին տեղի ունեցավ, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծաշենքերը փուլ եկան:

Քրիստոսի մկրտությունից մինչև խաչը եղած ժամանակահատվածը, և 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը եղած ժամանակահատվածը, ինչպես նաև Նոյի հարյուր քսան տարիների ժամանակահատվածը, երեք վկաներ են դատաստանի մի ժամանակահատվածի համար: 1888 թվականը վկայություն է տալիս ապստամբության դրսևորման վերաբերյալ, որ արձանագրվեց Մինեապոլիսի ժողովներում, իսկ Նոյը մատնանշում է Սուրբ Հոգու հեռացումը նրանցից, ովքեր մերժեցին պատգամը: Նախաջրհեղեղյանների ապստամբությունը, ինչպես նաև 1888 թվականին եկեղեցու առաջնորդների ապստամբությունը, երկուսն էլ համընկնում են Կորնի, Դաթանի և Աբիրամի պատմության հետ՝ Մովսեսի պատմության մեջ, որը, ինչպես հրեշտակը հայտնեց Քույր Ուայթին, կրկնվում էր Մինեապոլիսում:

Միացյալ Նահանգներում Հայրենասիրական ակտից մինչև կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնում է Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի համար փորձության ժամանակահատվածը: Իրենց դատաստանը հռչակող նախազգուշացման պատգամի

դեմ ապստամբությունը բացահայտում է Սուրբ Հոգու հեռացումը, և, հետևաբար, այդ պատմության ամբարիշտ հիմար կույսերի վրա ուժգին մոլորության թափվելը: Ապստամբության կիզակետը ընտրված պատգամաբերն է, ինչպես ներկայացված է Նոյով, Մովսեսով, երեցներ Ջոնսով և Վագոներով, և, իհարկե, Քույր Ուայթով: Այդ պատմության նախազգուշացման պատգամի և պատգամաբերի դեմ ապստամբությունը հիմնված է տասը կույսերի առակի պատմության «յուղի» վրա:

Նրանք, ովքեր ներկայացնում են զգուշացման լուրը, այդպես են անում, որովհետև ունեն «յուղ», որը նույնպես զգուշացման լուրն է: Ուստի այս երկու դասերի միջև տարբերությունը առաջանում է մարգարեական մեկնաբանության այն կանոնների ճիշտ կիրառությունից, որոնք ընդունվել էին առաջին և երկրորդ հրեշտակների շարժման կողմից՝ ներկայացված որպես Միլլերի մեկնաբանության կանոններ, ինչպես նաև մարգարեական մեկնաբանության այն կանոններից, որոնք ընդունվել էին երրորդ հրեշտակի շարժման կողմից:

Ուստի «գազանի պատկերի կազմավորում» ներկայացվող փորձությունը պետք է լինի փորձություն, որը կապված է այն բանի հետ, թե ինչպես է գազանի պատկերը կազմավորվում Աստծո մարգարեական Խոսքում:

2001 թվականի Patriot Act-ից, որը նախապատկերված էր 1888 թվականի Blair Bill-ով, որն իր հերթին նախապատկերված էր 1776 թվականի Անկախության հռչակագրով, որն էլ նախապատկերված էր Քրիստոսի մկրտությամբ, որը նախապատկերում էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, ամենը հաստատում է այն ճշմարտությունը, որ դատաստանի փորձառության ընթացքը սկսվում է գործությամբ օժտված նախազգուշացման լուրով, որը պետք է վերցվի հրեշտակի ձեռքից, ապա ուսովի:

Մարգարեական այն ուսմունքը, որը Միացյալ Նահանգներին նույնացնում է որպես քո ժողովրդի ավագակներ, իր տրամաբանությամբ խառնում է մի քանի կետեր, և այդ կետերը հաճախ ամենաուղղակի ապացուցող տեքստերն են՝ գազանի պատկերի ձևավորման տարբերը հաստատելու համար: Այդ փորձության մարգարեական բնույթը ցույց տալու մի եղանակ է մարգարեության հիմնական կանոնները գործածելով ապացուցել մի ճշմարտություն, որը հասկացվում է միայն այն դեպքում, եթե ընդունում եք Հոմը որպես այն խորհրդանիշը, որ ներկայացված է քո ժողովրդի ավագակների միջոցով:

Այս նկարագրությունը վերցված է ադվենտիզմի ներսում պատմության հինգ գծերից, որտեղ ծագել էր վեճ Հոմի՝ որպես խորհրդանիշի շուրջ: Այժմ մենք գտնվում ենք այս վիճահարույց պատմություններից վերջինում, այսինքն՝ վեցերորդում, և այժմյան վեճը նույնական է այն վեճին, որը ներկայացված էր 1843 թվականի աղյուսակի վրա:

Այս ճշմարտությունը հեշտ է տեսնել, եթե մարգարեական կանոնները ճիշտ կիրառեք: Մարգարեական այն կանոններից մեկը, որ պետք է գործածվի, այն է, որ խորհրդանիշները մեկից ավելի նշանակություն ունեն, և թե տվյալ հատվածում դրանք որ նշանակությամբ են գործածված, պետք է որոշվի հենց այդ հատվածով: Ասորիքի արքա Անտիոքոս Գ Մեծը կատարեց Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ խոսքի

պատերազմը, և նա կատարեց Ռաֆիայի պատերազմը տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ խոսքերում, և նա կատարեց Պանիումի պատերազմը տասնհինգերորդ խոսքում: Միլլերիտական վիճաբանությունը, որ ներկայացված էր 1843 թվականի աղյուսակի վրա, այն էր, որ կեղծ բողոքական տեսակետը նույնացնում էր, թե «ավագակները» Անտիոքոս Եպիփանեսն էր, մինչդեռ միաժամանակ պահպանում էր այն ճշմարտությունը, որ «ավագակները» Հռոմի խորհրդանիշն էին:

Տասներորդից մինչև տասնհինգերորդ համարները նախ սկզբնապես կատարվեցին Անտիոքոս Գ Մեծի պատմության մեջ, ուստի այդ համարները, ինչպես նաև այդ համարների հետագա պատմական կրկնությունը, երկու վկայություն են տալիս այդ համարների վերջին օրերում կատարման համար, որովհետև բոլոր մարգարեները ավելի անմիջականորեն վերջին օրերի մասին էին խոսում, քան իրենց ապրած օրերի մասին:

Բացի այն հաստատված կանոնից, թե մարգարեի վկայությունը որտեղ պետք է կիրառվի, մենք ունենք նաև Քույր Ուայթը, ով ուղղակիորեն արձանագրել է, որ «այս մարգարեության [Դանիել տասնմեկերորդ գլուխ] իրականացման մեջ տեղի ունեցած պատմության մեծ մասը պիտի կրկնվի»: Անտիոքոս Գ Մագնուսը ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները՝ որպես պապական Հռոմի փոխանորդ բանակ: Բողոքականները պնդում էին, որ ավագակները նախապատկերել էին մեկ այլ Անտիոքոսի, մինչդեռ միլլերիտները գիտեին, որ դա Հռոմն էր: Ներկայումս մի կողմը նույնացնում է Միացյալ Նահանգները ավագակների հետ, իսկ մյուս կողմը մնում է հիմնարար ճշմարտությանը:

Եթե այն կանոնը, որով որոշվում է, որ խորհրդանիշներն ունեն մեկից ավելի նշանակություն, և որ նշանակությունը պետք է հիմնվի այն համատեքստի վրա, որտեղ դրանք գործածվում են, ապա Միացյալ Նահանգները որպես ավագակներ նույնացնելը զուգահեռ է բողոքականների՝ Անտիոքոսին որպես ավագակներ նույնացնելուն, սակայն այժմ Անտիոքոսը վերջին օրերում Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշն է:

Այս հատվածի համատեքստը ուղղակիորեն անդրադառնում է այն հարցին, թե ո՞ր իշխանությունն է իրեն բարձրացնում՝ տեսիլքը հաստատելու համար, ուստի այս փաստի վրա շեշտը դնելը արդարացված է: Դա արդարացված է բազմաթիվ վկայություններով, որովհետև Հռոմի՝ որպես խորհրդանիշի, շուրջ եղած հակամարտության մյուս պատմական գծերն էլ նույն փաստն են նույնականացնում: Այդ փաստն այն է, որ հարցի սխալ կողմում գտնվողները անխուսափելիորեն Միացյալ Նահանգներին են նույնականացնում Հռոմի տեղում: Բայց եթե դուք չեք ցանկանում ընդունել, որ խորհրդանիշները մեկից ավելի նշանակություն ունեն, կամ եթե հավատում եք, որ այդպես է, սակայն այնքան փորձառություն չունեք, որ այդ կանոնի նկատմամբ լիակատար վստահություն ունենաք, ապա ձեզ համար գործնականում անհնար կլինի հետևել այն տրամաբանությանը, որ այժմ պիտի կիրառվի:

Յուրաքանչյուր երկեղջյուր իշխանություն ներկայացնում է Միացյալ Նահանգները վերջին օրերում: Ֆրանսիան այն երկակի իշխանությունն է, որ ներկայացված է

Սողոմոն և Եզիպտոսով: Իսլամը նույնպես նախատիպավորում է Միացյալ Նահանգները, քանի որ Միացյալ Նահանգները կեղծ մարգարեն է պապական իշխանության նկատմամբ, որն է Հեզաբելը: Միացյալ Նահանգները Սալոմեն է՝ Հերովդիայի ենթակայության ներքո: Բաղաամը նույնպես կեղծ մարգարեի խորհրդանիշ է, թեև նրա պատմությունը ավելի բարդ է, քան պարզապես կեղծ մարգարե լինելու հանգամանքը:

Բաղաամի մարգարեությունները, որոնք արձանագրվեցին այն բանից հետո, երբ նա երեք անգամ օրհնեց Իսրայելին, զանազան կերպերով առնչվում են իսլամին: Էշը իսլամի խորհրդանիշն է, և խոսող էշին հնարավոր չէ դուրս պահել Բաղաամի պատմությունից: Արևելքից եկած իմաստունները, որոնք եկել էին մանուկ Հիսուսին երկրպագելու, առաջնորդվում էին Բաղաամի մարգարեություններով: Հայտնության իններորդ գլխի երեք վայերի իսլամը ներկայացնում է կեղծ մարգարե Մուհամմեդին:

Եթե հասկանում եք, որ խորհրդանիշներն ունեն մեկից ավելի իմաստ, ապա, անկասկած, նաև կհասկանաք, որ շատ ճշմարտություններ այնքան կարևոր են, որ ներկայացվում են խորհրդանիշների բազմազանությամբ: Խորհրդանիշը, որ հաստատում է տեսիլքը, Հռոմի խորհրդանիշ է, և հետևաբար ակնհայտ է, որ Հռոմը պիտի լինի Աստվածաշնչյան մարգարեության գլխավոր թեմաներից մեկը: Հռոմի դասական և հաստատված խորհրդանիշներից մեկը Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի հյուսիսի թագավորն է: Հյուսիսի այն թագավորը, որ գալիս է իր վախճանին՝ առանց օգնողի, պապական իշխանությունն է, հռոմեական եկեղեցին, Հռոմի պապը, մեղքի մարդը:

Ուրայա Սմիթի վեճում պնդվում էր, թե երեսունվեցերորդ խոսքում հյուսիսի թագավորը Ֆրանսիան էր, իսկ քառասուներորդ խոսքում՝ Թուրքիան: Թե՛ Ֆրանսիան, թե՛ Թուրքիան տարբեր համատեքստերում Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշներ են, սակայն, ինչպես բողոքականների պարագայում, և ինչպես այսօր է, Սմիթի վեճում նա մերժեց այն ճշմարտությունը, որ հյուսիսի թագավորը Նոր Հռոմի խորհրդանիշն է, և պնդեց, թե Հռոմի խորհրդանիշը ներկայացված էր Միացյալ Նահանգների մի խորհրդանիշով՝ Ֆրանսիա ազգում, և կրկին, թե Հռոմի խորհրդանիշը Միացյալ Նահանգների մի խորհրդանիշ էր՝ ներկայացված Թուրքիայի ազգում:

Համատեքստն այժմ պարունակում է երեք գիծ՝ միլլերական պատմությունը, Ուրիա Սմիթի պատմությունը և այստեղն ու այժմը: Այդ պատկերավորումներից յուրաքանչյուրում առկա է հակասություն Հռոմի մի խորհրդանիշի շուրջ, որը սխալ է կիրառվում՝ Հռոմը որպես Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշ թյուրըմբռնելու միջոցով:

«Դանիել» գրքում «մշտականի» վերաբերյալ վիճաբանության գիծը հաստատում է ճշմարտության դեմ վիճելու հենց այս նույն շեշտադրումը՝ Հռոմի մի խորհրդանշանի առնչությամբ, թեև այս պատմության մեջ կան որոշ կարևոր նրբերանգներ:

Ուրիա Սմիթի մարգարեական մոդելի տրամաբանությունը իր հետևորդներին առաջնորդեց Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի վեցերորդ պատուհասը սխալ կերպով

կիրառելու: Սմիթի կողմից տասնվեցերորդ գլխի կիրառության մեջ գլխավոր խնդիրներից մեկը, բացի այն բանից, որ նա փորձեց ամեն ինչ բառացիորեն կիրառել մի ժամանակաշրջանում, երբ ամեն ինչ պետք է հոգևորապես կիրառվեր, այն էր, որ նա ի վիճակի չէր տեսնել վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միության առանձնահատուկ կառուցվածքը: Փոխարինելով խորհրդանիշների ճշմարիտ իմաստը մասնավոր մեկնաբանության իմաստներով՝ Սմիթի տրամաբանությունը բացառում է այն ճանաչելու կարողությունը, թե ինչպես է կազմավորվում այդ եռակի միությունը, իսկ թե ինչպես է այն կազմավորվում, «Աստծո ժողովրդի համար այն մեծ փորձությունն է, որով պիտի որոշվի նրանց հավիտենական փրկությունը»:

Հռոմի խորհրդանիշների սխալ կիրառումը Սատանայի փորձն է՝ խոչընդոտելու, որ Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը տեսնի ոչ միայն ժամանակակից Հռոմը, այլև այն, թե ինչպես է կազմավորվում ժամանակակից Հռոմը: Միավորված ազգերի կազմակերպության, պապական իշխանության և Միացյալ Նահանգների միավորման հետ կապված մարգարեական բնութագրերը ճանաչելու անհրաժեշտությունը պարունակում է հավիտենական հետևանքներ:

Դանիելի գրքում կա մի հատուկ փորձություն, որը շեշտում է այս երեք իշխանությունների փոխհարաբերությունները ճանաչելու կարևորությունը, և Հայտնության գրքում կա մեկ այլ հատուկ փորձություն, որը շեշտում է նույն այդ կետերը: «Ամենօրյան» Դանիելի գրքում Վիլյամ Միլլերի կողմից, երբ նա ուսումնասիրում էր 2 Թեսաղոնիկեցիներին, հասկացվում էր որպես հեթանոսական Հռոմ: Միլլերը 2 Թեսաղոնիկեցիներում հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի միջև մարգարեական փոխհարաբերության նկարագրությունից հասկացավ, որ «ամենօրյա» բառը հեթանոսական Հռոմի խորհրդանիշն էր, և, հետևաբար, ամայացման պղծությունը պիտի լիներ պապական Հռոմը:

Սակայն այն միտքը, որ մենք ընդգծում ենք, այն է, որ 2 Թեսաղոնիկեցիներում հեթանոսական Հռոմի և պապական Հռոմի միջև եղած հարաբերությունը դրված է այնպիսի համատեքստի մեջ, որը սովորեցնում է, որ երբ և եթե դուք չեք հասկանում այդ երկու իշխանությունների փոխհարաբերությունը, ընդունում եք զորեղ մոլորություն և կորչում եք հավիտենության համար:

Սա նույն նախազգուշացումն է վեցերորդ պատուհասի մասին, որտեղ ոչ միայն վիշապը, որ 2 Թեսաղոնիկեցիների մեջ հեթանոսական Հռոմն էր, և գազանը, որ այդ հատվածում «մեղքի մարդն» էր, այլև տասնվեցերորդ գլխում ունեք նաև սուտ մարգարեին: Հատվածն ընդգծում է այն զորությունների փոխհարաբերությունը ճանաչելու կարևորությունը, որոնք կազմում են ժամանակակից Հռոմի եռամիությունը, որը նաև ժամանակակից Բաբելոնն է:

«Ամենօրյայի» շուրջ եղած վեճը վերաբերում է հենց այդ նույն վերջին օրերի վեճին, սակայն այն ընդլայնում է այդ վեճի նույնականացումը՝ ավելացնելով այն կարևորությունը, որ պետք է հասկացվի Ժամանակակից Հռոմը կազմող երեք ուժերի փոխհարաբերությունը: Այս ճշմարտությունը տեսնելուց հրաժարվելն է

երաշխավորում, որ ձեր վարձքը լինի ուժգին մոլորությունը:

Ներկա վեճի մեջ նրանք, ովքեր Միացյալ Նահանգները նույնացնում են ավազակների հետ, ըստ երևույթին անկարող են նույնիսկ համաձայնել հասկանալու, թե ինչու կարևոր պիտի լինի այն, որ Միացյալ Նահանգները բազմիցս ներկայացվում են որպես պապական իշխանությանը ենթակա, այլ ոչ թե հենց պապական իշխանությունն ինքը: Տարրական ողջախոհությունը ճանաչում է, որ այն իշխանությունը, որը վերահսկում է հարաբերությունը քաղաքականության, պատմության, ամուսնության և աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ, համարվում է գլուխը, և գլուխն է, որ ինքն իրեն բարձրացնում է՝ տեսիլքը հաստատելու համար, և ապա ընկնում:

Այն տրամաբանությունը, որը Միացյալ Նահանգներին նույնացնում է որպես ավազակներ, անկարող է կիրառելու այն պատմությունը, որ ներկայացվեց և ապա իրականացավ 321-ից մինչև 538 թվականներին: Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշը պետք է նախ ընկնի, նախքան «մեղքի մարդը» կհայտնվեր: «Մեղքի մարդը» վերջին օրերում դարձյալ է հայտնվում, և նախքան նա կհայտնվի, Միացյալ Նահանգները պետք է նախ ընկնի:

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգները չի նույնացնում որպես Նոր Հռոմ. այն ցույց է տալիս, որ ազգային կործանումը հասել է, և որ Միացյալ Նահանգները լիովին անջատվել է արդարությունից: Այն Նոր Հռոմը, որ հայտնվում է, երբ Միացյալ Նահանգները կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ընկնում է հավատության մեջ, պապական իշխանությունն է, որը հենց այդտեղ և այնժամ նվաճեց իր դաշնակցին՝ սուտ մարգարեին:

Դանիելի գրքում «ամենօրյան»-ը և դրա առնչությունը Ուիլյամ Միլլերի պատգամին, ինչպես նաև այն նշանակությունը, որ Միլլերի ըմբռնումը բխում էր ԲԹԵՍԱԴՈՆԻԿԵԳԻՆԵՐԻ երկրորդ գլխից, և վեցերորդ պատուհասի մեջ հնչող՝ ձեր հանդերձները պահելու նախազգուշացումը, բոլորը մատնանշում են այդ վիճաբանություններից այն տարրերը, որոնք վերաբերում են ներկա հարցերին:

Վերջին օրերում ԲԹԵՍԱԴՈՆԻԿԵԳԻՆԵՐԻ երկրորդ գլխի նախազգուշացումը վերաբերում է մի դասակարգի, որը Միացյալ Նահանգները նույնացնում է որպես խորհրդանիշ, բայց հրաժարվում է առաջնորդվել այն լույսով, որը վերաբերում է Միացյալ Նահանգների հարաբերությանը պապական Հռոմի հետ: Այդ կերպ նրանք կտեսնեն ոչ միայն պապական Հռոմի և Միացյալ Նահանգների հարաբերությունը, այլև Միավորված ազգերի կազմակերպությունը՝ Հայտնության տասնվեցերորդ գլխի վիշապային զորությունը:

Ինչպես Ուրիա Սմիթը, Ա. Գ. Դանիելը և Վ. Վ. Պրեսկոտը, որոնց Քույր Ուայթը բնորոշեց որպես անկարող՝ պատճառից հետևանք դատելու, այնպես էլ նրանք, ովքեր հրաժարվում են առաջնորդվել Աստծո մարգարեական Խոսքի առաջնորդությամբ՝ վերջին օրերում այս երեք զորությունների փոխհարաբերության նրա պարզաբանման մեջ:

Ինչպես առաջինը, ընթացիկը և Ուրիա Սմիթի շուրջ ծագած հակասությունները, այդպես էլ 2 Թեսաղոնիկեցիներում և վեցերորդ պատուհասում ներկայացված երեք զորությունների փոխհարաբերության շուրջ եղած հակասությունը դրսևորում է մասնավոր մեկնություն, որը մատնանշում է Միացյալ Նահանգները, սակայն հրաժարվում է տեսնել Միացյալ Նահանգների որոշ մարգարեական բնութագրեր, որոնք կբացահայտեն նրանց սխալ հասկացությունը և, հնարավոր է, նրանց բերելին դեպի լույս:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո ծագեց վիճաբանություն Հովելի չորս միջատների վերաբերյալ: Ճշմարտությունն այն է, որ այդ միջատները ներկայացնում էին Լաոդիկեան Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու առաջընթաց հոգևոր անկումը՝ կաթոլիկական և հավատարաց բողոքական աստվածաբանության ներմուծման միջոցով: Կրկին, չորս միջատների ճիշտ կիրառությունը Հռոմն է, սակայն մասնավոր մեկնաբանությունը պնդում էր, թե դա իսլամն է, որը կեղծ մարգարեի խորհրդանիշ է, և հետևաբար՝ Միացյալ Նահանգների խորհրդանիշ: Տող առ տող, ադվենտական պատմությունից այն վիճաբանությունները, որոնց մենք հենց նոր անդրադարձանք, բոլորը վկայում են նույն ճշմարտության մասին:

Սխալ կողմը, չորս վկաների հիման վրա, ավագակներին նույնացնում է Միացյալ Նահանգների հետ, և երկու վկաների հիման վրա սխալ կողմի ըմբռնումը Միացյալ Նահանգների՝ որպես խորհրդանիշի, վերաբերյալ սխալ է: Աստծո վերջին օրերի թեկնածուները՝ հարյուր քառասունչորս հազարի մեջ լինելու համար, այժմ գտնվում են մարգարեական փորձության մեջ: Մա այնպիսի փորձություն չէ, որ կատարվում է պարզապես այս կամ այն կողմի օգտին ձեր ձայնը տալով: Մա մի փորձություն է, որը կարող է ճշմարտապես ճիշտ կերպով հաղթահարվել միայն այն դեպքում, եթե մարգարեական կանոնները ճշգրտորեն կիրառվեն: Որպեսզի Հուդայի ցեղից Առյուծը արթնացնի Իր վերջին օրերի ժողովրդին այն փաստին, որ նրանք բավական խորությամբ չեն ուսումնասիրում, Նա թույլ տվեց, որ հերձվածներ ներմուծվեն:

Այն փաստը, որ այս շարժման ներսում ծագեց մի հերետիկոսություն, ցույց է տալիս, որ մարգարեական մեկնության կանոնների վերաբերյալ մեր անձնական ընդունակությունը ավելի թույլ է, քան պետք է լիներ: Հռոմը հաստատում է տեսիլքը, իսկ վերջին օրերի տեսիլքը հյուսիսի թագավորի վերջին վերելքն ու անկումն է: Այդ «թագավորը» նաև «մեղքի մարդն» է, և «մեղքի մարդը» «անօրենության խորհուրդն» է, և այդ «անօրենը»: Նա նեոնն է, նա խորհրդանշվում է որպես «քո ժողովրդի ավագակները», և նա Ժամանակակից Հռոմի «գլուխն» է:

«Նրանք, ովքեր շփոթվում են խոսքի ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն տեսնում նեոի նշանակությունը, անշուշտ իրենք իրենց կոչեն նեոի կողմը: Այժմ մեզ համար ժամանակ չկա աշխարհի հետ ձուլվելու: Դանիելը կանգնած է իր վիճակի մեջ և իր տեղում: Դանիելի և Հովհաննեսի մարգարեությունները պետք է հասկացվեն: Նրանք մեկնաբանում են միմյանց: Նրանք աշխարհին տալիս են ճշմարտություններ, որոնք յուրաքանչյուր ոք պետք է հասկանա: Այս մարգարեությունները պետք է վկայություն լինեն աշխարհում: Իրենց կատարմամբ այս վերջին օրերում՝ նրանք

իրենք իրենց կբացատրեն»: Kress Collection, 105.